ION BAIESU

Fantomiada

PARTEA ÎNTÎI

(Marea sală de recepție a unui foarte vechi și ruinat castel medieval. Bîrne căzute, pietre, cărămizi și cîteva frînghii care atîrnă de tavan. Sus, în dreapta și în stînga, cîteva loji aproape dărîmate. Pe alocuri, prin tavan, se vede cerul. Lumină săracă și murdară. La ridicarea cortinei, scena e goală. Apoi intră Florica — foarte tînără, frumoasă și sportivă. Își aruncă ranița pe care a purtat-o în spinare, istovită, Apoi începe să cerceteze încăperea, folosindu-se de o lanternă)

FLORICA : Hei ! Nu e nimeni pe-aici ? Nu e nimeni pe-aici ? *(Se aude un foșnet.)* Hei ! E cineva ? *(Se așază pe o grindă, istovită.)* Dacă nu e nimeni, așteptăm. *(Peste cîteva secunde apare Alfons, ca o umbră sinistră, înalt, bătrîn și zdrențăros. Florica tresare.)* Bună seara, domnule.

ALFONS : N-am înțeles.

FLORICA : Am spus bună seara.

ALFONS *(se așază lîngă ea)* : E deja seară ?

FLORICA : Aproape.

ALFONS *(ramolit)* : Eu credeam că e joi.

FLORICA : Nu. E miercuri.

ALFONS : Ce să zic, mare diferență !

FLORICA : Bineînțeles. Oricum, eu v-am spus bună seara. Sper că nu mi-ați luat-o în nume de rău.

ALFONS : Mulţumesc. Sînteţi foarte amabilă. Dar cum aţi ajuns tocmai aici, în creierul munţilor ? V-aţi rătăcit ?

FLORICA : Nu, nu m-am rătăcit. Am mers după hartă. Dar eu credeam că acest castel e numai ruine și că e pustiu.

ALFONS : Păi e pustiu.

FLORICA : Păi dacă eşti dumneata aici, nu mai e pustiu.

ALFONS : Doamnă sau domnișoară ce sînteţi, eu ca și cum n-aș fi. Sînt foarte bătrîn și-mi trăiesc penultimii și ultimii ani ai vieții. Eu am fost pe vremuri valetul principal al castelului și mă numesc Alfons. Ultima parte a numelui se pronunţă pe nas.

FLORICA *(se recomandă și ea, strîngîndu-i mîna bărbătește)* : Florica ! Nume popular. Trei silabe, patru consoane.

ALFONS : Dar e foarte mult de-atunci, de cînd eram eu valet principal al castelului. E mult de tot.

FLORICA : Dacă nu vă deranjez, aș vrea să vă pun o întrebare oarecum nepotrivită : ce vîrstă aveţi ?

ALFONS : După ultimele mele calcule, peste o sută douăzeci.

FLORICA : De ce ?

ALFONS : De ani.

FLORICA : Eu v-am întrebat serios.

ALFONS : O clipă, că facem socoteala exactă. Unu : dacă prinţul ăl bătrîn, străbunicul stăpînului meu, atunci cînd m-a botezat făcea încă pipi pe el și dacă punem la socoteală și faptul că m-a scăpat în cazanul cu apă sfinţită, spărgîndu-mi capul, înseamnă că nu putea să aibă mai mult de patru anișori. Doi la mînă : dacă el a murit la patruzeci de ani, în duel de pistoale cu fratele lui geamăn, pe care l-a împușcat pe la spate și care geamăn avea tot patruzeci de ani, și dacă fiul lui, care l-a moștenit în urma otrăvirii mamei sale, a murit de moarte bună la fix optzeci de ani, atunci e clar că eu trebuie să fi împlinit peste o sută douăzeci.

FLORICA : Socoteala este exactă. Sînteți un longeviv. Ce mîncaţi ?

ALFONS : Frunze, ierburi şi rădăcini.

FLORICA : Crude sau fierte ?

ALFONS : Uneori chiar prăjite, că sînt mai gustoase. E, de pildă, o rădăcină de... Vă supăraţi dacă-i spun numele în latină !

FLORICA : Vă rog.

ALFONS : *Omnitaceea barbatus*. După o porţie de *omnitaceea barbatus* — mi-e ruşine să vă spun — chiui, cînt şi dansez cîte două ceasuri, după care îmi revin, mi se face ruşine şi-mi dau cu pumnii în cap tot cîte două ceasuri. Pe urmă, mai e o frunză — *veritabilis truscaceea* — care te face să-ţi aduci aminte numai amintiri colorate. Odată, de pildă, mi-am adus aminte toată copilăria în mov.

FLORICA : În orice caz, faţă de vîrstă, vă ţineţi foarte bine.

ALFONS : Mă ajută mult acest baston de bambus. Stăpînul meu, serenisimul, în ultima zi a vieţii, a vrut să-mi dea cîteva la spate cu el — avea obiceiul — dar, cînd l-a ridicat, a făcut brusc un atac de cord şi s-a prăbuşit. De atunci, am luat eu bastonul în primire şi nu l-am mai lăsat. E tot ce mi-a mai rămas de la el. În afară de amintiri, desigur... Iertaţi-mă că pălăvrăgesc, dar n-am mai întîlnit demult o persoană care să mă asculte atît de frumos şi atent.

FLORICA : Stăpînul vă bătea, într-adevăr, cu bastonul ? Era atît de crud ?

ALFONS : Mai ales în ultima parte a vieţii, cînd se ramolise şi făcea o sumedenie de prostii. Dealtfel, provenea dintr-o familie de prinţi bavarezi, încrucişată cu una balcano-fanariotă şi avea o fire tare copilăroasă. De pildă, primăvara zicea că se duce la vînătoare de bizoni, dar el împuşca de fiecare dată boii ţăranilor din împrejurimi, ţărani care-l dădeau apoi în judecată, firește, cerînd despăgubiri, deşi el nu recunoştea nimic, susţinea sus şi tare că a împuşcat bizoni.

FLORICA : Şi pînă la urmă ?

ALFONS : Pînă la urmă, ţăranii n-au avut încotro : l-au bătut măr şi au dat foc castelului. Abia am salvat o aripă. Dar el credeţi că s-a lăsat ? Nu s-a lăsat.

FLORICA : Înseamnă că făcuse pur și simplu o pasiune pentru acest sport.

ALFONS : Da, se poate vorbi de o pasiune adevărată, deși, între noi fie vorba, ochea destul de prost. Odată, la o vînătoare de bufnițe, de pildă, l-a lovit cu glonțul în cap pe logodnicul fiicei sale, care s-a întors acasă cu o gaură în țeastă atît de mare. Putea să intre și un șoarece în ea. Văzîndu-l, logodnica, adică prințesa cea șchioapă...

FLORICA : Era șchioapă ?

ALFONS : Da, dar știți ce e curios ? Că defectul nu a fost observat de nimeni pînă la vîrsta de un an și două luni. Ne-am dat seama că e șchioapă abia în ziua cînd a început să meargă.

FLORICA : Firește. Și ce-a făcut prințesa ?

ALFONS : S-a aruncat din turn.

FLORICA : Săraca ! Și logodnicul ?

ALFONS : Logodnicul ?! N-a avut nici pe dracu ! A trăit cu gaura în cap mult și bine, aici, la noi, ca un trîntor. Doar cînd era curent, îmi zicea : „Alfons, închide ușa, că-mi face vîjjj prin cap". În cele din urmă, a plecat la Paris, unde a sărăcit brusc, devenind birjar și membru de sindicat.

FLORICA : Dar serenisimul ?

ALFONS : Serenisimul ?! V-am spus c-a murit de moarte bună, în brațele mele. Țineam foarte mult la el, pur și simplu ne atașasem sufletește, deși, la un moment dat, poate fără să vrea, s-a îndrăgostit cobză de cea de-a treia mea soție legitimă, Dumnezeu s-o ierte. A fost ceva foarte pătimaș și sincer între ei, un amor veritabil, ca pe vremuri. Cînd i-am surprins în camera mea, goi pușcă, el mi-a zis : „Alfons, iartă-mă că ți-am făcut această porcărie tocmai ție, care mi-ai fost atît de devotat. Fă-mi și tu o porcărie la fel de mare și n-am să mă supăr." „Nici o grijă, serenisime, i-am răspuns, v-am și făcut-o". În sensul că și eu trăiam cu prințesa, nevastă-sa, de vreo zece ani. La care el a zîmbit pe sub mustață. *(Scoate din buzunar o fotografie învechită.)* Uitați ce mustață minunată avea.

FLORICA : Într-adevăr, minunată.

ALFONS : Unde mai vezi în ziua de azi o mustaţă ca asta ? *(Se ridică)* Mă duc în culcuşul meu să mă culc. Îmi iau porţia de *veritabilis truscaceea*, o visez pe soţia de-a doua în violet şi adorm frumos. Dar dumneavoastră cu ce ocazie pe-aici ? V-aţi rătăcit ?
FLORICA : Nu. Am venit să vizitez ruinele.
ALFONS : Păi acum, noaptea ?
FLORICA : Dar de ce ? E periculos ?
ALFONS : N-aţi auzit că pe-aici sînt fantome ?
FLORICA : Am auzit, dar nu mi-a venit să cred. Există, într-adevăr, fantome ? Le-aţi văzut ?
ALFONS : Noaptea le aud mereu forfotind şi urlînd. De la o vreme, de frica lor, nu se mai apropie nimeni pe-aici. Mi-a zis pădurarul că l-au fugărit două ceasuri. I-au fugărit şi pe nişte ciobani, într-o zi au speriat şi o femeie.
FLORICA : Au speriat-o rău ?
ALFONS : Destul de rău. Cică a şi născut deja.
FLORICA : De dumneavoastră nu se leagă ?
ALFONS : Eu stau ascuns tot timpul în firida mea, nu ies decît după rădăcini şi ierburi. Dar tot m-au prins de cîteva ori.
FLORICA : Într-adevăr ? Şi ce v-au făcut ?
ALFONS : Nu ştiu, că de frică am leşinat. Vreţi să rămîneţi în noaptea asta aici ?
FLORICA : Da.
ALFONS : Şi nu vă e teamă ?
FLORICA : Ba da. Dar sînt curioasă.
ALFONS : Curioasă ?!
FLORICA : Vă spun o chestiune pe cuvîntul meu de onoare : eu n-am văzut în viaţa mea stafii !
ALFONS : Niciodată ?
FLORICA : Niciodată.
ALFONS : Mai bine.
FLORICA : Tocmai, că nu e bine. Din punct de vedere profesional eu sînt obligată să văd fantome. Obligată !
ALFONS *(uluit)* : De ce ?
FLORICA : Vreţi să vă explic ?
ALFONS : Explicaţi-mi.

FLORICA : Eu am terminat recent o școală... N-are importanță ce fel de școală.
ALFONS : N-are ?
FLORICA : Vorbesc în principiu. Acum trebuie să-mi iau diploma. Iar ca să-mi iau diploma trebuie să fac o lucrare.
ALFONS : Aha !
FLORICA : Ei bine, vă spun acum o altă chestie, de-o să rămîneți trăsnit. Ce subiect credeți că mi-a căzut mie pentru lucrarea de diplomă ?
ALFONS : Ce ?
FLORICA : Vă întreb.
ALFONS : Despre fantome ?!
FLORICA : Exact. „Despre superstiția stafiilor, fantomelor și strigoilor, teorii populare și primitive, considerații tematice și istorice, precum și combaterea lor din punct de vedere materialist“. Numai cînd l-am auzit și mi s-au înmuiat picioarele.
ALFONS : Și ?
FLORICA : Profesorul îmi zice : „Dragă, mie să nu-mi bagi cioace și aiureli din burtă — e un profesor tînăr, simpatic —, te duci și te documentezi la fața locului, vii cu date și cu fapte“. „Păi, zic, de unde să găsesc eu fantome, stafii și strigoi în ziua de azi, tovarășe profesor ?“ „Te privește, zice, nu mă interesează“. Noroc cu o rudă, un unchi de-al doilea, care a trecut pe la noi întîmplător și ne-a zis că-n județul lor ar fi apărut niște fantome în ruinele unui castel părăsit. Am sărit în sus : eram salvată. Și-am plecat imediat la fața locului.
ALFONS *(îngîndurat)* : Adică aici. Grozavă chestie. Ați venit, deci, special ca să vedeți fantomele ?
FLORICA : Nu ca să le văd, ci ca să le studiez.
ALFONS : Dumneavoastră nu cumva glumiți cu mine ?
FLORICA : Doamne ferește ! Îmi arde de glume la ora asta ?
ALFONS : Domnișoară, vă spun ceva sincer : mi-e milă.
FLORICA : De cine ?
ALFONS : De dumneavoastră.
FLORICA : De ce ?

ALFONS : Aţi intrat într-o situaţie dată dracului, iertaţi-mi expresia. Eu nu ştiu cum v-au dat voie părinţii să veniţi.
FLORICA : De ce să nu-mi dea voie ?
ALFONS : Păi nu v-am spus că fantomele astea sînt ca niște fiare ?
FLORICA : Fiare ?!
ALFONS *(își face cruce)* : Nişte bestii ! Doamne fereşte ! Du-te repede acasă cît mai eşti vie ! Numai cînd le auzi şi ţi se face părul măciucă !
FLORICA : Staţi un pic să iau o pastilă. *(Ia o pastilă.)* E un sedativ. Te linişteşte şi-ţi ia frica de moarte pe timpul nopţii. Vreţi şi dumneavoastră ?
ALFONS : Nu. Mulţumesc.
FLORICA : Vă întreb o chestiune, dar să fiţi sincer : dumneavoastră credeţi cu adevărat în fantome ?
ALFONS : Păi cum să nu cred dacă le-am văzut cu ochii mei ! Cu ochii mei !
FLORICA : Iertaţi-mă, îmi pare rău, dar eu, totuşi, nu cred. Dacă nu le văd personal, nu cred.
ALFONS : Treaba dumitale, crezi ce vrei, dar eu le-am văzut cu ochii mei cum au jupuit pe cineva de viu, cum i-au luat pielea, au umplut-o cu aer şi-au jucat fotbal cu ea, chiuind ca nebunele. Sînt fantome blestemate !
FLORICA : Mulţumesc pentru avertisment, domnule Alfons. Sînteţi foarte amabil. Văd că pastila mea nu şi-a făcut efectul. Mi-e frică de-mi clănţăne dinţii. Ziceţi să plec imediat ?
ALFONS : Treaba dumitale. Eu am plecat. Mă duc să visez ceva.
FLORICA : Nu vă supăraţi dacă vă mai pun o singură întrebare ? Credeţi că fantomele care s-au aciuiat aici sînt umbrele foştilor dumneavoastră stăpîni ?
ALFONS : Dar bineînţeles, domnişoară. Sînt atît de bezmetice, încît nu am nici o îndoială. Într-o noapte, una a vrut să mă împingă în prăpastie. Cine credeţi că era ?
FLORICA : Serenisimul ?
ALFONS : Nu. Gineri-su. Logodnicul. L-am recunoscut pentru că striga tot timpul după mine : vîjj, vîjj.

Doamne, ce spaimă am tras ! Du-te, copilă ! Și nu mai călca pe-aici niciodată ! Nu-ți pune viața dumitale tînără în pericol !

FLORICA : Mulțumesc pentru îndemn ! Să-mi trag puțin sufletul și plec. Mulțumesc.

ALFONS : Adio ! Dumnezeu să te binecuvînteze ! *(Pleacă.)*

FLORICA : Noapte bună. *(Singură.)* Eu cred că moșul ăsta e nebun. Adică chiar să fie fantome pe-aici ? Și chiar dacă sînt, ce sînt ele ? Niște aburi... niște duhuri... Ce să-mi facă mie un duh ? De ce să mă sperii de-un abur ?! *(Cercetează încăperea cu o lanternă, călcînd în vîrful picioarelor, precaută.)* Hei ! E cineva-pe-aici ? *(Pauză. Liniște perfectă.)* Alo ! Hei ! Fantomele ! *(I se aude ecoul.)* E clar. Nu-i nimeni. Sau s-ar putea ca fantomele să nu apară decît după miezul nopții, cînd iese luna plină. Așa scrie în literatura de specialitate : fantomele se trezesc întotdeauna la miezul nopții... Sau după... *(Se uită la ceas.)* Aoleu, mai e o grămadă pînă la două-șpe... *(Cască.)* Sînt frîntă de oboseală. Nu e ușor să urci un munte ca ăsta. Dar unde se poate dormi pe-aici ? *(Se urcă într-o lojă, desface ranița, scoate sacul de dormit și un ceas deșteptător pe care îl întoarce.)* În consecință, ne vom odihni pînă la momentul oportun. Ne culcăm și punem ceasul să sune la miezul nopții fix. *(Cască.)* Doamne, ce munte înalt și abrupt. Patru mii nouă sute nouăzeci și doi de metri și cincizeci și șase de centimetri. Mă întreb, totuși, cum poate fi măsurat un munte atît de exact, ca o stofă. *(Între timp a intrat în sacul de dormit.)* Mai ales că nivelul mării nu e același peste tot. Se zice că mările din nord sînt mai înalte decît cele din sud cu peste patruzeci de centimetri. Atunci înseamnă că și munții sînt mai înalți. *(Cască.)* În sfîrșit, nu e treaba mea să rezolv dileme care nu mă privesc. *(Pauză.)* Dacă tot am bătut drumul pînă aici, măcar să văd fantomele... să le aud... Eventual să le pipăi... Somn ușor !

(Se culcă. Pauză lungă, cu liniște perfectă. Din cînd în cînd, de afară se aude șuieratul sinistru al vîntului.

După un timp, ușa de la intrare se deschide brusc și înăuntru zboară un trup legat cu o frînghie. Peste o clipă apar Biju și Zoglu, îmbrăcați în balonseide si cu băști pe cap. Sînt obosiți, respiră greu. Se trîntesc pe jos, istoviți.)

ZOGLU : Fratele meu Biju, ce statură posedă muntele ăsta nenorocit ?

BIJU : Am impresia că bate spre cinci mii. Dar și individul *(arată spre cel legat, care este personajul numit Pictorul)* cîntărește peste o sută de kile.

ZOGLU : Dacă știam unde mă duci, nu mă băgam în afacere. M-ai nenorocit : am lumbago. Ziceai că e vorba de un sfrijit și, cînd colo, individul e cît un bivol.

BIJU : Dar eu ce să mai zic c-am stat o săptămînă după el, ca să-l urmăresc pas cu pas, zi și noapte ? Află că o răpire în ziua de azi e o treabă foarte grea și riscantă.

ZOGLU : În primul rînd că trebuie să recurgi la forță. Ăia din Italia, pînă nu i-au tăiat nepotului miliardarului o ureche, n-au scos banii.

BIJU : Dar și cînd au scos !

ZOGLU : E-adevărat, dar la noi ? La noi se plătește prost o treabă ca asta. N-avem tradiție.

BIJU : Ți-am spus că primești două mii curați pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

ZOGLU : Cînd îi primesc ? Aș vrea să-i iau și să plec.

BIJU : Acum noaptea ?

ZOGLU : Mîine am alt client. Trebuie să fur o mireasă majoră din București și s-o duc la Focșani, iar de-acolo să fur un ginere minor și să-l las la Ploiești. O mie de lei, o damigeană cu vin și-un sac cu cartofi.

BIJU : Puțin.

ZOGLU : E cu știrea părinților.

BIJU *(scoate din sacoșă o sticlă cu vin și bea)* : Unde ne-am văzut noi ultima oară ? La Văcărești ?

ZOGLU : Nu, la Policolor. Eram după necazul cu covrigii, alvița de plastic și ciungamul din zgîrci de măgar. Acum lucrez particular ; serviciu la domiciliul clientului, comisioane secrete și prestații directe, cu

tarif special : plimbare bătrîn paralitic — 100, cu conversaţie — 125, urmărire soţie infidelă — 500 ; martor mincinos în proces divorţ — 700 ; răpire minor în favoarea unuia dintre părinţi — 1000 de lei ; răpire de major — dublu. Acum te-am găsit pe tine care m-ai rugat să te ajut să aduci obiectul ăsta *(arată spre Pictor)*, iau două mii, plec, nu ştiu despre ce-i vorba, nu mă bag, n-am belele.

BIJU *(se uită la ceas)* : Trebuie să-l anunţ pe şef c-am sosit.

ZOGLU : Nu e nimeni pe-aici să ne urmărească ?

BIJU : Nici ţipenie. Cine dracu să vină pe coclaurile astea ? *(Pictorul mormăie ceva.)*

ZOGLU : Ce vrea individul ?

BIJU *(către Pictor)* : Ce vrei, dom-le ? *(Pictorul geme.)*

ZOGLU : Scoate-i batista din gură, că se bîlbîie.

BIJU *(îl ridică în picioare şi-i scoate batista din gură)* : Ce vrei ?

PICTORUL *(foarte beat, se repede şi-l sărută pe Biju)* : O, Melania, fetiţă scumpă şi nebunatică ! Mi-era dor de tine ca jeraticul ! Unde-ai umblat ?

BIJU *(îi vîră batista în gură)* : E clar. Nu s-a trezit. Îl duc jos să-i fac o frecţie. *(Îl ia în spinare şi coboară pe o scară interioară. Rămas singur, Zoglu inspectează cîteva clipe ruinele. Aude un zgomot ciudat şi se ascunde, speriat, în spatele unei grinzi. Apare Alfons, care calcă surprinzător de sprinten, fluierînd. Se opreşte, îşi scoate barba şi peruca şi devine ceea ce este în realitate — un bărbat voinic, de aproximativ patruzeci de ani. Apoi ia o uniformă de fantomă, adică o imensă pelerină albă, o îmbracă şi pleacă urlînd fioros : vîîîj, vîîîj).*

ZOGLU *(îşi face cruce)* : Mamă, unde mă aflu ? *(Apare Biju îmbrăcat în uniformă de fantomă. Zoglu se sperie, ţipă şi vrea să fugă.)*

BIJU : Alo ! Unde fugi, frate ?

ZOGLU : Tu eşti ?

BIJU : Dar cine ? Bunicul ?! *(Îi aruncă o uniformă de fantomă)* Îmbracă-te !

ZOGLU : Ce-i asta ?

BIJU : Uniformă.
ZOGLU : De ce ?
BIJU : De fantomă. Nu ţi-am spus pe drum că noi stăm aici pe post de fantome ?
ZOGLU : Credeam că glumeşti. Adineauri am văzut pe unul îmbrăcat la fel şi era să leşin de frică.
BIJU : Ăla era Alfons, colegul meu. E de gardă. Ne prefacem în fantome ca să băgăm groaza în excursionişti şi localnici şi să nu se mai apropie nimeni de ruine. *(Rîde de se prăpădeşte.)*
ZOGLU : Şi ?
BIJU : Pînă acum nu ne-a deranjat nici măcar o rîndunică. Ce zici ? Cînd vezi o arătare ca asta, nu fugi pînă la capătul lumii ? Odată eram prin pădure şi m-am luat după o ciobăniţă, ca s-o sperii.
ZOGLU : Şi ?
BIJU : De-atunci am rămas cu semnul ăsta în bărbie. Întîi şi-a făcut cruce şi pe urmă a dat. Avea un pumn cît o varză de două kile, am zăcut un ceas leşinat.
ZOGLU : Eu nu mă îmbrac cu aşa ceva. Sînt superstiţios. Parcă-i giulgiu.
BIJU : Treaba ta. Dacă te vede şeful, se enervează şi-ţi taie jumate din comision. N-avem voie să stăm civili.
ZOGLU *(se îmbracă în uniformă, apoi se studiază reciproc)* : Am mai văzut aşa ceva, dar absolut exact, într-un film.
BIJU : Păi de-acolo le-am copiat şi noi. Să ştii că geaba înjură unii filmele, piesele de teatru, cărţile şi arta în general, pentru că de multe ori ele te învaţă lucruri foarte folositoare. Uite, eu am dat cea mai mare lovitură din viaţa mea după o idee luată dintr-un film italian.
ZOGLU : Care idee ?
BIJU : Aia cu ouăle. N-o ştii ? Era grozavă, fii atent. Eu şi cu un prieten căram găini de la Crevedia la Bucureşti, pentru piaţă. Ce făceam ? Le ţineam o noapte acasă, pînă ouau. Cinci mii de găini, cinci mii de ouă, cinci mii de lei pe noapte.
ZOGLU : Grozavă ! Şi cum v-au prins ?

BIJU : Colegul și-a dat în petic. S-a dus într-o zi la „Athénée Palace“, a cerut un kil de icre negre și un kil de vinul casei. Cînd a mai cerut un rînd, l-au săltat. Pe urmă au venit peste mine, mi-au desfăcut saltelele și mi-au dat patru ani. Acolo l-am cunoscut pe șef. Mare boier. M-a luat pe lîngă el și m-a făcut om.

ZOGLU : Cum îl cheamă ? Dacă zici că-i așa de mare, înseamnă că am auzit de el precis, atîta cultură generală am și eu.

BIJU : N-am voie să spun nimic. Nici măcar numele. Lucrăm la o afacere mare, sîntem cu ochii în patru și urechile-n șase.

ZOGLU : Nu mă interesează afacerea. Vreau să știu dacă îl cunosc pe șeful ăsta al tău.

BIJU : E mare, îți spun. Înainte de război a lucrat afaceri barosane, spărgea bănci, cazinouri... Se spune că a fost și amantul reginei. Nu știu dacă a noastră sau a bulgarilor...

ZOGLU : Mare scofală ! Altceva.

BIJU : A fost și deputat pe vremuri, două săptămîni, cu nume fals, pînă l-au aflat ziarele. Pe urmă a fost dincolo... La Paris... la Madrid...

ZOGLU *(îl descoperă)* : N-o să spui că e ăla care a dat lovitura din '36 la banca din Monte Carlo, deschizînd marele seif cu un ac de siguranță, de i-a trimis Al Capone telegramă de felicitare ?!

BIJU : El e.

ZOGLU : Măi, mie-mi spui tu de nea Traulică, care am fost vecin de pat cu el la Poarta Albă ?!

BIJU : Profesionist mare. Lasă că nici în politică nu-l întrecea nimeni.

ZOGLU : Eu l-am prins de două ori șef de guvern : odată la Gherla și odată la Aiud. Păcat c-a avut ghinion de fiecare dată. După trei zile îl dărîma opoziția.

BIJU : Eu l-am cunoscut cînd era ministru cu aprovizionarea în guvernul lui Pompilian Tîrșă, de-a dat lovitura aia nemaipomenită la arpacaș, că era să bage primul ministru cuțitul în el. Mamă, ce s-au bătut ! Dacă nu interveneam noi, alegătorii, se mușcau de beregată.

ZOGLU : Apropo de Pompilian Tîrşă, săracul. A scăpat în primăvară şi, după două zile, s-a curăţat.
BIJU : Inima ?
ZOGLU : Nu. Un ţurţure. L-a despicat în două. Fereasca Dumnezeu.
BIJU : Ăsta da ghinion.
ZOGLU : Auzi, de fapt eu ştiu mai multe decît tine despre Traulică, şeful tău. Tipul a fost mare fiară la viaţa lui. Tăia în carne vie, n-avea mamă, n-avea tată, n-avea rudă apropiată. Marea lui specialitate erau societăţile false pentru văduve şi orfani. Le lua pensiile, zicea că le dublează într-o lună şi dispărea cu ele. Dac-ar fi adunat toate lacrimile care-au curs după el făcea un ştrand.
BIJU : Poate crezi că s-a liniştit acum la bătrîneţe ?!
ZOGLU : Nu ?!
BIJU : Era administrator la un cvartal în Bucureşti. A fugit cu banii de păcură. Locatarii dorm şi-acuma în şube. Dar nu asta contează. Contează că e om de suflet. Cînd m-a văzut amărît, mi-a zis : „Bijule, vino cu mine şi te fac om“. „Săru'-mîna, şefule, i-am zis, mă scoţi din cea mai nenorocită încurcătură a vieţii mele, am trei pensii alimentare şi-o bigamie la dosar, fug şi-n Mato Groso, numai să nu pună mîna victimele pe mine, că m-au dat şi-n presa cotidiană.“ Acum, dacă ne iese sfîrîiala, ne-a pus Dumnezeu mîna-n cap.
ZOGLU : Nu-mi spui şi mie despre ce e vorba ?
BIJU : Nu pot.
ZOGLU *(chinuit de curiozitate)* : Bine, Bijule ! Cînd ai avut nevoie de mine, m-ai sculat din somn la miezul nopţii şi eu te-am servit fără să te întreb nimic, ca să mă aduci în creierul munţilor şi să mă fierbi. Bine. Treaba ta. Dacă nu spui tu... poate spun eu...
BIJU : Ce să spui ?
ZOGLU : Că sînteţi pe-aici...
BIJU *(îl priveşte lung, apoi scoate un cuţit cu care se joacă, demonstrativ)* : Cui să spui şi cînd să spui ? De ce te joci cu cuvintele ?
ZOGLU *(scoate şi el un cuţit)* : Dar tu de ce te joci cu instrumente de care nu ştii să te foloseşti cum tre-

buie ? Îţi mai aduci aminte cum ţi-am tăiat o ureche, odată, cînd ai fost tu obraznic, şi te-am pus s-o mănînci, iar tu ai zis că în viaţa ta n-o să te mai iei în cîră cu mine ? Îţi mai aduci aminte ?

BIJU *(vîră cuţitul în buzunar, prudent)* : Păi ce, crezi că acu vreau să mă cert cu tine ? De ce să ne certăm ?

ZOGLU *(vîră şi el cuţitul în buzunar)* : Păi asta zic şi eu : ar fi păcat să ne certăm, după ce-am trecut amîndoi prin atîtea. Dă-i drumul. Vorbeşte rar şi nu sări peste amănunte.

BIJU *(se dă mai aproape)* : Ţii numai pentru tine, nu vorbeşti despre asta nici în somn. Am pus pe picioare o fabrică !

ZOGLU *(în şoaptă)* : Unde ?

BIJU : Aici. La subsol.

ZOGLU : Ce fel de fabrică ?

BIJU : De bani.

ZOGLU : Lei ?

BIJU : Nu. Sute.

ZOGLU : Şi merge ?

BIJU : Deocamdată, nu, că n-avem ce ne trebuie.

ZOGLU : Ce-aveţi şi ce n-aveţi ?

BIJU : Avem maşina. E cam veche, merge cam greu, la manivelă, da' merge. Avem şi hîrtie... Şi cerneală...

ZOGLU : Atunci, ce n-aveţi ?

BIJU : N-avem bancnota... Matca... Ştanţa după care să tragem suta...

ZOGLU : De-aia l-am adus pe-ăla ? *(Aluzie la Pictor)*

BIJU : Bineînţeles. Trebuie să picteze suta. Dacă nu l-am nimerit cu talent, mă cocoşează bosul. Data trecută am răpit unul complet tîmpit, era într-o mînă nasoală ce nu s-a pomenit. Nu-l nimerea deloc pe Bălcescu. Semăna cînd cu Bolintineanu, cînd cu Popa Şapcă.

ZOGLU : De unde aveţi maşina ?

BIJU : Am închiriat-o.

ZOGLU : De la cine ?

BIJU : De la un tip. Nu-l cunosc. Îl cheamă Tache Zmeu.

ZOGLU : Am auzit de el. Mînă mare. Într-o vreme se ocupa cu filodorme.

BIJU : El ne-a dat maşina, hîrtia şi cerneala. Traulică a avut ideea să ne ascundem aici, ca fantome. Nu ne găseşte nici Scotland Yard-ul.
ZOGLU : Totul e să nimerească ăsta, pictorul, matriţa.
BIJU : N-o nimereşte, îl uscăm în bătaie.
ZOGLU : Trebuia să-mi spui mie de la început, ştiam pe unul care face şi ştampile.
BIJU : Cine ? Cipilică ? E săltat de-o lună. Trecuse pe acte de pensii, se lăcomise.
ZOGLU : Auzi ? De ce nu faceţi şi dolari ?
BIJU : Întîi să ne încropim şi pe urmă vedem. Poate sărim dincolo şi ne profilăm pe altă monedă. Deocamdată ne facem mîna pe lei. Ce zici de afacerea asta ?
ZOGLU : E grozavă. Cîţi sînteţi ?
BIJU : Eu, Traulică şi Alfons. Plus Tache Zmeu, proprietarul.
ZOGLU : Alfons cine e ?
BIJU : Nu-l cunoşti, că nu-i ăsta numele lui adevărat. A făcut de toate în viaţa lui, a fost şi artist de teatru. Are un talent de mori de rîs. Stă de pază la intrare, se maschează în bătrîn şi, dacă apare vreun excursionist, îl ia imediat în primire, zice că a fost valet al castelului şi că foştii lui stăpîni au devenit fantome. Scorneşte nişte poveşti de leşini de groază. Toţi fug de rup pămîntul cînd îl aud.
ZOGLU : Auzi ? Să nu ne luăm cu vorba şi să nu ne îndepărtăm de subiect. Cîte sute vreţi să faceţi ?
BIJU :Aici e jalea. Noi am face o tonă, dar n-avem hîrtie. E criză mare pe plan mondial. Pe-asta a adus-o din import. Zece kile.
ZOGLU : Adică ?
BIJU : Păi zece kile de hîrtie, zece kile de sute.
ZOGLU : Cît ar veni asta ? Vreun milion ?
BIJU : Cam aşa. Jumate ia proprietarul. Pe urmă plătim pictorul şi angaralele... Ce rămîne, împărţim. Dacă-mi ies o sută de mii curaţi sînt boier.
ZOGLU : Nu-mi pui şi mie o vorbă bună, să intru şi eu în combinaţie ?
BIJU : Tragi la manivelă ?
ZOGLU : Ca o fiară. Două norme.

BIJU : Să vedem în ce toane e șeful. Atenție, vezi că vine. Nu spui că știi de la mine.

(Peste cîteva clipe apare Traulică, îmbrăcat în uniformă de stafie. Încearcă să se țină drept și să-și mai ascundă din ani)

TRAULICĂ *(sever)* : Bijule !
BIJU : Da, șefule !
TRAULICĂ : Ai sosit ?
BIJU : Am sosit.
TRAULICĂ : Ai adus ?
BIJU : Am adus.
TRAULICĂ *(arată către Zoglu)* : El e ?
BIJU : Nu. El e un prieten. M-a ajutat.
ZOGLU *(umil)* : Să trăiți ! Mă cheamă Zoglu. Ne-am cunoscut înăuntru...
BIJU *(către Traulică)* : A cărat pictorul în spinare pînă aici. Singur nu puteam, că e greu. Vrea două mii.
TRAULICĂ : Mult. Nu dau decît o mie. *(Către Biju)* Adu pictorul. *(Biju pleacă. Traulică îl studiază sever pe Zoglu)* Zici că mă cunoști ? Ia dă-te mai aproape. *(Îl cercetează.)* Nu ești tu ăla care mi-a luat pătura, o pereche de ciorapi de lînă și porția de arpacaș pe două luni ?
ZOGLU : Iartă-mă, șefule, cartea e de vină : ful de ași cu ful de popi. Ia-mă și pe mine aici, c-o duc greu, toți sînt cu ochii pe mine.
TRAULICĂ : Nu știu. Să văd. Să mă gîndesc dacă te pot ierta. M-ai lăsat o iarnă întreagă fără pătură, om bătrîn, cu reumatisme ! Cartoforule ! Fără să-mi dai dreptul la revanșă ! Mie, care-am fost cine-am fost, spaima cazinourilor !
ZOGLU : Iartă-mă, șefule ! Lucrez două norme, pe o singură masă. Nu mă lăsa !
TRAULICĂ : O să te pun la probă !
ZOGLU : Să-ți dea Dumnezeu sănătate !
BIJU *(aduce pe Pictor, care nu se poate ține pe picioare)* : Alo ! Domnu ! Stai frumos pe două picioare și vorbește cu șeful !
TRAULICĂ : De unde l-ai culeș ?

BIJU : Din expoziția personală. L-am pîndit cînd a ieșit, l-am bușit în moalele capului, l-am urcat într-o mașină și direct la gară.
TRAULICĂ : Îi știi fișa ?
BIJU : Ce-am putut afla la repezeală.
TRAULICĂ : Zi-i.
BIJU : E mare. A expus în toată lumea, a luat premii. Mînă de aur. Omul care ne trebuie.
TRAULICĂ *(către Pictor)* : Tinere, îmi pare bine de cunoștință. *(Îi strînge mîna).*
PICTORUL *(îl îmbrățișează și-l sărută pe Traulică)* : Melania, fetiță blondă și nebunatică !
TRAULICĂ *(îl îmbrîncește cu repulsie)* : E beat ?
BIJU : Da, să trăiți. Ca să-l putem transporta pînă aici fără să urle, i-am turnat pe gît o sticlă de vodcă cu forța. Altfel, e cuminte, m-am interesat.
ZOGLU : Lăsați că-l trezesc eu. *(Îi aruncă o găleată cu apă în cap).*
PICTORUL *(încă năuc)* : Unde mă aflu ? La o adunare de ku-klux-klan sau printre stafii ? Zicea poetul : „sînt mort sau viu sau criptă de mormînt ? O, tu gropare, îmbracă-mă c-o haină de pămînt !“

(E gata să se prăbușească)

TRAULICĂ *(îl apucă de braț)* : Hai, trezește-te ! Te-am chemat pentru o comandă serioasă. N-am timp de pierdut. Vrei să cîștigi zece mii de lei ?
PICTORUL *(cîntă)* : Banii aduc supărarea și șampania „Zarea“. Despre ce comandă e vorba ?
TRAULICĂ : Un portret.
PICTORUL : În picioare sau șezut ?
TRAULICĂ : Nu-i vorba de portretul meu.
PICTORUL : Dar al cui ?
TRAULICĂ : Al lui Bălcescu.
PICTORUL : Unde e ?
TRAULICĂ *(arată spre tavan)* : Dincolo. Poți să-l pictezi ? *(Îi arată o bancnotă de o sută.)*
PICTORUL : Ce-i asta ?
TRAULICĂ : O copie. Fă-ne una la fel. Să semene ca două picături de apă.

PICTORUL : Și dacă seamănă cu două picături de vin, ce cusur are ?

TRAULICĂ *(enervat)* : Tinere, poți sau nu poți ?

PICTORUL : Domnule, îmi pare rău, dar mă confundați odată și mă jigniți de două ori. Unu : eu nu fac portrete particulare sau de familie. Eu sînt geniu și lucrez exclusiv pentru posteritate. Doi : sînt non-figurativ.

TRAULICĂ : Poftim ?

PICTORUL *(explicativ)* : Adică eu nu fac oameni, case, pomi sau cai, ci ideea de oameni, ideea de casă, de pomi sau de cai. Sînt abstracționist.

TRAULICĂ *(către Biju, crunt)* : Dobitocule ! Ce ți-am spus eu și ce mi-ai adus tu ? Mie-mi trebuie un pictor care să-l picteze pe Bălcescu însuși, nu ideea de Bălcescu. *(Către Pictor, furios.)* Abstracționist, hai ? *(Îl lovește peste față.)* Realismul nu-ți place ? *(Îl lovește din nou.)* Realismul nostru popular și viguros ! Te-ai luat după moda occidentală decadentă ! *(Îl lovește pînă îl doboară. Către Biju :)* Du-l jos și trezește-l. În noaptea asta o să scot untul din el. Dacă n-a vrut să învețe realismul la școală, îl învață de la mine ! Il cocoșez ! Auzi : abstracționist !

ZOGLU : Lasă-mi-l mie, șefule, că am mînă grea, îl fac eu să se pună pe treabă. Într-un ceas îl limpezesc la minte ca pe un izvor de munte. Zeamă de varză este ?

BIJU : Este.

ZOGLU : Aur. *(Către Pictor)* Tinere, hai cu mine să te fac om. În curînd vei începe o viață nouă. *(Îl ia pe Pictor în spinare și iese.)*

TRAULICĂ *(către Biju)* : Îl țineți pe apă și ierburi pînă face matrița. Idiotule, nu ești în stare de nimic ! De ce nu te-ai documentat bine înainte de a-l răpi ?

BIJU : Unde, șefule ? Să mă duc la cadre ?

TRAULICĂ : Nu mă interesează ! Sarcina ta a fost să-mi aduci un pictor bun. Altfel stăm aici degeaba, pînă ne putrezesc oasele de umezeală ! *(Strigă)* Alfons !

BIJU : E de gardă. Trebuie să apară.

TRAULICĂ : Și la bucătărie cine a fost ? Mi-e foame ! Cine a pregătit mîncarea ?
BIJU : Tot Alfons, că eu am fost plecat.
TRAULICĂ : Să vină Alfons ! *(Urlă)* Alfons !
ALFONS *(intră în vîrful picioarelor, îmbrăcat în uniformă de fantomă)* : Bună seara. Maestrul dorește să ia masa ?
TRAULICĂ : Lui Biju îi tai porția pe două zile.
BIJU : De ce, șefule ?
TRAULICĂ : Pe trei zile, că pune și întrebări. *(Către Biju)* Dă-ți singur două palme ! *(Biju se execută. Alfons rîde. Traulică îl privește sever.)* Ce am astă seară la masă ?
ALFONS : Ca și ieri : rasol de veveriță și mezeluri de bursuc. La desert, salată de măcriș.
TRAULICĂ *(isteric)* : Nu mănînc două meniuri consecutiv ! Ieri bursuc, azi bursuc !
ALFONS : Atrag atenția că aici nu vă aflați în închisoare, unde hrana era finanțată de către stat, ci în creierul munților, unde nu avem alte animale și plante la îndemînă decît veverițe, bursuci și măcriș. Ieri am încercat să capturez un pui de urs... Tocmai îl îndopasem cu somnifere și-l luasem în brațe, cînd m-am întîlnit cu ursoaica.
TRAULICĂ : Și ?
ALFONS : I-am aruncat puiu-n brațe și m-am urcat într-un copac. Ea a început să scuture copacul, eu i-am strigat că nu sînt copt și m-a iertat. În schimb, am două ouă de vultur. Facem o omletă ?
TRAULICĂ : Facem.
ALFONS : Cu o salată de măcriș ?
TRAULICĂ : Prefer de arțar.
ALFONS : Facem de arțar.
TRAULICĂ : Aleargă.
ALFONS : Alerg. *(Alfons dispare.)*
TRAULICĂ *(către Biju)* : Ai fost unde ți-am spus ?
BIJU : Unde mi-ați spus ?
TRAULICĂ : Ești cretin ? Te-am trimis la București cu două misiuni : să-mi aduci un pictor și să-i faci o vizită domnului Tache Zmeu. I-ai făcut ?
BIJU : I-am făcut.

TRAULICĂ : Și ? Povestește tot.
BIJU : M-am dus la adresa pe care mi-ați spus-o, am sunat la ușă și a ieșit o doamnă. Blondă, frumoasă... M-a luat ameţeala și m-am bîlbîit.
TRAULICĂ : Și după ce te-ai bîlbîit ?
BIJU : După ce m-am bîlbîit, am zis : „Bună ziua. Eu sînt vrăbiuța. Îl caut pe domnul Piţigoi.“
TRAULICĂ : Idiotule ! Ce parolă ți-am spus eu ?
BIJU : Invers. Mi-am adus aminte imediat, am sunat din nou și-am spus-o corect. Doamna respectivă m-a ciupit de obraz și mi-a spus : „Caraghiosule mic ce ești, spune piţigoilor tăi că vrăbiuţa are mare nevoie de seminţe și că vine foarte curînd după ele. Dacă nu sînt gata, o să vă scoată ochii. Va avea penele gri și ochelari de soare cu rame albe. Pa !“ Și mi-a închis ușa-n nas !
TRAULICĂ *(îngrijorat)* : Așa a zis ? Că vine foarte curînd după seminţe ?
BIJU : Da. Și că, dacă nu le avem gata, ne scoate ochișorii. Sper că e o glumă.
TRAULICĂ : Nu. Nu e nici o glumă. Ne belește ! Din vina ta ! E în stare să ne ia mașina. De-o lună de zile îl ducem cu vorba.
BIJU : Din vina mea ? !
TRAULICĂ : Da. Pentru că mi-ai greșit pictorul de două ori și n-avem macheta nici acum !
BIJU : Nici o grijă, șefule, îl punem pe-ăsta pe lucru. Scoatem untul din el. Abstract, neabstract, trebuie să ne facă suta.
ALFONS *(vine cu un castron de mîncare și i-l pune lui Traulică în față. Acesta începe să mănînce ; ceilalți înghit în sec)* : Șefule, n-aș vrea să-ţi stric pofta de mîncare, dar vreau să-ţi spun ce chestie dată naibii am păţit astăzi.
TRAULICĂ *(mîncînd lacom)* : Spune.
ALFONS : Acum vreun ceas, în timp ce-mi făceam rondul, dau nas în nas cu o tipă.
TRAULICĂ *(tresare)* : Unde ?
ALFONS : Chiar aici.
TRAULICĂ : Aici ? Cine era ?

ALFONS : O turistă. Tinerică, aiurită...
TRAULICĂ : Și n-ai băgat groaza în ea ?
ALFONS : Bineînțeles că da. Mi-am jucat rolul ca un maestru. I-am plasat povestea aia cu prinții care au devenit fantome și cu care am pus pe fugă alaltăieri grupul de alpiniști. Tipa mă asculta cu gura căscată și cu pielea de găină. A fugit de i-au sfîrîit călcîiele.
TRAULICĂ : Dacă a fugit e perfect.
ALFONS : Da, dar e păcat că n-ai văzut-o. Spunea niște chestii de mureai de rîs. La un moment dat... *(În aceeași clipă, se aude sunînd ceasul deșteptător al Floricăi, care se află într-o lojă oarecum îndepărtată de locul acțiunii. Moment de stupoare și suspans : cei trei încremenesc.)*
TRAULICĂ *(în șoaptă)* : Ce-i asta ? *(Ceasul continuă să sune)* E o sonerie. De unde și pînă unde ? *(Către Biju)* V-a urmărit cineva ?
BIJU : Exclus.
TRAULICĂ : Vedeți despre ce-i vorba !

(Biju și Alfons cercetează cu lanternele toate colțurile sălii, ajung la loja în care se află Florica, scot un țipăt de spaimă și se întorc îngroziți)

BIJU *(speriat de moarte)* : Șefule ! O femeie !
TRAULICĂ : Unde ?
BIJU : Acolo.
ALFONS : În lojă.
TRAULICĂ *(uluit)* : O femeie ? ! *(Către Alfons.)* E cumva individa de care vorbeai ?
ALFONS : Ea e.
TRAULICĂ : Dobitocule ! Ziceai c-ai speriat-o de moarte ! Și ce face ?
BIJU *(năuc)* : Cine ?
TRAULICĂ : Femeia !
ALFONS : Doarme. Ceasul era al ei... A sunat, dar nu s-a trezit.
TRAULICĂ *(agitat)* : Nu-mi place această vizită. Ce caută aici ?
ALFONS : Ea zicea că e...
TRAULICĂ : Trebuie s-o alungăm ! S-o speriem !

BIJU : Cum ?
TRAULICĂ : Aplicăm programul numărul unu.

(Cei trei încep să urle, să geamă, să chiţcăie, să fluiere, străduindu-se să fie cît mai fioroşi cu putinţă. Florica se trezeşte, se ridică şi priveşte în jur, fermecată)

FLORICA *(fericită)* : Fantomele ! Au apărut fantomele ! Şi ce drăguţe sînt !
TRAULICĂ *(către Biju, în şoaptă)* : Ce face ? Nu fuge ?
BIJU *(uluit)* : Nu. Se uită la noi şi zîmbeşte.
TRAULICĂ *(indignat)* : Zîmbeşte ?! Programul doi !

(Cei trei se urcă pe frînghii şi zboară ca nişte acrobaţi de circ, urlînd şi gemînd, în timp ce Florica îi priveşte fascinată. Cînd obosesc, cei trei se regrupează din nou pentru consultări.)

ALFONS : Nu vrea să fugă. Ce facem ?
TRAULICĂ : Dacă e femeie, nu se poate să nu se sperie. Aplicăm programul trei. Legaţi-o !
(Alfons şi Biju o aduc pe Florica în mijlocul sălii, o leagă cu frînghii de un stîlp, după care încep să danseze în jurul ei şi să cînte cu voci fioroase) :
Noi sîntem fantome feroce,
Şi comitem doar gesturi atroce !
Uhu, uhu, uhu !!!
Locuim în hăuri şi neguri jilave
Şi comitem doar fapte mîrşave !
Uhu, uhu, uhu !
Mîncăm numai ochi, numai buze şi maţe
Şi bem numai sînge de oameni şi raţe !
Uhu, uhu, uhu !
Du-te, fiinţo, du-te şi du-te
Din bîrlogul fantomelor slute !
Uhu, uhu, uhu !

(Cei trei cad pe jos, frînţi de oboseală. Efectul urmărit nu s-a realizat. Florica nu s-a speriat)

BIJU *(gîfîind)* : Bestia, nici nu clipeşte !

FLORICA *(încîntată)* : Vai, ce frumos cîntaţi ! Ce film minunat ! Ce voci viguroase ! Ce text drăguţ ! De ce nu mai continuaţi ?
ALFONS : Ne ia peste picior ! S-o ardem niţel la flacără ?
BIJU : Sau să-i smulgem o mînă ?
TRAULICĂ : N-are rost. Dacă nu s-a speriat pînă acum, înseamnă că ori e nebună, ori e spioană. Arunc-aţi o din turn. S-o mănînce fiarele şi vulturii !

(Cei doi se apropie de Florica, o privesc cu atenţie şi se întorc către Traulică, îngînduraţi)

BIJU : Şefule, eu zic să ne mai gîndim...
TRAULICĂ : De ce ?
BIJU : Dac-o vezi cum arată de aproape, te ia ameţeala... Ce ochi, ce buze, ce păr, ce trup.. Parcă-i pictată.
ALFONS : Poate găsim o altă soluţie... Să nu ne pripim. *(În şoaptă :)* E brunetă... Şi tînără...
TRAULICĂ *(înduplecat)* : Aduceţi-o aici. Am să-i vorbesc. *(Alfons şi Biju o aduc pe Florica. Acesta e vizibil mişcat de frumuseţea tinerei necunoscute)* Într-adevăr, splendid exemplar. Parcă e dintr-o pictură de Botticelli. Cîtă graţie ! Şi pare naturală...
ALFONS : Dar picioarele ce cusur au, maestre ? Parcă-s de căprioară !
BIJU : Dar mijlocul ? Dar sînii ? Pe cuvîntul meu că mă ia ameţeala.
ALFONS : Seamănă cu Alida Valli cînd juca în „Fecioara rătăcită".
BIJU : Nu l-am apucat.
TRAULICĂ : Şi ce-o fi căutînd, nefericita, pe aici ?
ALFONS *(confidenţial)* : E nebună. Mi-a spus nişte chestii absolut aiuritoare.
TRAULICĂ : Adică ce ?
ALFONS : Că face cercetări asupra stafiilor. Cercetări ştiinţifice.
TRAULICĂ *(îşi face cruce)* : Doamne fereşte ! Asta ne mai lipsea ! Nu cumva o fi de la miliţie ?
BIJU : Exclus. E prea tînără şi prea frumoasă.
TRAULICĂ : Într-adevăr, e splendidă. *(Scoate un pistol din buzunar şi-i cercetează încărcătura.)* Îmi plac

ochii ei la nebunie. Alfons, ai un glonte la îndemînă ?

ALFONS *(se scotocește prin buzunare.)* Ultimele două. Să facem economie.

TRAULICĂ : Economie, firește. Bijule, du-o alături și leag-o la ochi.

BIJU *(încremenit)* : Șefule, ești în stare ?

ALFONS : Chiar o lichidezi ? Credeam c-o sperii.

TRAULICĂ : S-o sperii ?! Și s-o las să plece ?! S-ajungă la primul post de miliție și să povestească ce minunății a văzut aici ?! Mari idioți sînteți ! *(Biju o împinge pe Florica pe o ușă alăturată.)*

ALFONS : Șefule, să n-o chinui. E un copil. Ia-o cu binișorul.

TRAULICĂ : Firește. O să-i spun că ne jucăm de-a hoții și vardiștii. *(Biju se întoarce)* Hai, la treabă ! Duceți-vă jos, ștergeți mașina, ungeți-o, faceți curățenie ! Nu stați degeaba !

ALFONS : Fumăm cîte o țigară și coborîm. *(Traulică iese pe ușa pe care a plecat Florica.)* Nu știu de ce, dar mie mi-e milă. Eu în viața mea n-am vărsat sînge de om. Darmite de femeie.

BIJU : Păcat de ea că e așa frumoasă ! Cum dracu de-a ajuns aici ? *(Pauză)* Auzi, nu te duci să-l rogi s-o ierte ? Sau s-o mai lase măcar o zi, două. De ce atîta grabă ?

ALFONS : Eu n-am curajul. Am mai avut un conflict cu el azi, știi bine.

BIJU : S-o mai păstrăm un timp. Măcar să ne clătim ochii.

ALFONS : Eu sînt de acord, dar dacă părinții o pun în urmărire și ne trezim cu cine știe ce belea ? *(Pauză.)* Dacă a zis șeful că vrea s-o lichideze, treaba lui, știe el ce știe.

BIJU : Văd că întîrzie. Poate i se face milă.

ALFONS : Ți-ai găsit ! Nu știi ce fiară e...

BIJU *(după o pauză)* : Dom-le, fie ce-o fi, eu mă duc peste el și-l rog s-o păsuiască. S-o mai lase printre noi. Măcar cîteva zile. *(Pauză.)* O să mă aleg cu niște pumni, nu contează. Trebuie să fim oameni. *(Face cîțiva pași spre ușă, dar, în aceeași*

clipă, rămîne încremenit : s-a auzit împușcătura. Rămîn cîteva clipe nemișcați și consternați. Apoi, Biju se duce în vîrful picioarelor și se uită pe furiș în încăperea de unde a venit zgomotul. Se întoarce, livid, și-i comunică lui Alfons, sec.) Șeful a deschis o șampanie !

ALFONS *(după o pauză)* : Ticălosul ! Și era ultima !

CORTINA

PARTEA A DOUA

Același decor. În scenă se află Traulică, Alfons, Biju și Zoglu. Traulică are de comunicat ceva important.

TRAULICĂ *(oficios)* : Domnilor, este cazul să vă fac o comunicare importantă.

ALFONS : Ascultăm.

TRAULICĂ : Nu am ucis-o pe tînără. Desigur, în primul rînd din motive umanitare. Deși, în decursul zbuciumatei mele vieți și activități, nu am beneficiat de mila și duioșia nimănui, mă surprind adesea cuprins de sentimente caritabile. Persoana este, dealtfel, mult prea tînără, aproape o copilă. Pocnetul pe care l-ați auzit nu era un foc de pistol, ci...

BIJU : Șampania.

TRAULICĂ : De unde știi ?

BIJU : După ureche. Tata chelner, mama picoliță, eu consumator.

ALFONS *(cu ironie)* : Dealtfel, era ultima...

TRAULICĂ *(nu reține ironia)* : Vă mărturisesc că, privind-o mai atent, am descoperit cu uimire că e nevinovată. O ființă pur și simplu candidă, încrezătoare în miracolele vieții și ale morții. Aflați, domnilor, că această superbă domnișoară — căci e superbă, m-am convins — crede cu adevărat în fantome. Ei bine, ar fi fost stupid să-i sfărîm o credință pașnică și nevinovată. Nimic nu m-a emoțio-

nat mai mult în viață decît candoarea. Or, citeam pe chipul ei atîta nevinovăţie, încît, chiar dacă aș fi tras, arma n-ar fi luat foc. Acesta a fost primul motiv pentru care i-am cruțat viața.

BIJU : Să știi că ne-ar fi părut rău la toţi să păţească ceva. Dacă ar fi fost o individă periculoasă sau care să ne deranjeze, da. Dar ea, sărăcuța, zîmbește tot timpul.

ALFONS : Sînteţi convins, maestre, că această fiinţă crede cu adevărat în fantome ? Atunci e nebună !

TRAULICĂ : Da. S-ar putea să fie nebună, s-ar putea să fie fanatică, n-are importanță, dar persoana crede neclintit în ideea existenţei fantomelor și acesta este motivul pentru care mi s-a părut delicioasă. Domnilor, sînt încîntat de ea. Încîntat.

ALFONS *(către Biju, confidențial)* : Bătrînul libidinos s-a lipit. *(Către Traulică, servil.)* Într-adevăr, fiinţa este delicioasă, am avertizat și eu asupra acestui aspect.

TRAULICĂ : Vă atrag sever atenția, domnilor, să vă comportați cu ea delicat și cuviincios. Altfel veţi avea de-a face cu mine.

BIJU : Șefule, nu ne fierbe. Vrei să te însori cu ea ?

TRAULICĂ : Nu fii vulgar ! Desigur că doresc să o fac fericită, dar nu i-am promis nimic, chestiunea e cu totul laterală. Esenţial este ca ea să rămînă printre noi, fără să afle nimic despre scopul care ne-a unit și ne-a adus aici.

ALFONS : Și cum vom reuși asta ?

TRAULICĂ : Simplu : s-o facem să creadă în continuare că sîntem fantome. Nici o clipă nu trebuie să-i știrbim această iluzie. În consecinţă, ne vom comporta ca atare.

ALFONS : Ce înseamnă „ca atare“ ?

TRAULICĂ *(după o pauză)* : Va trebui să ne lăsăm studiați. *(Stupoare)* Vom da în continuare impresia că sîntem fantome și ne vom lăsa cercetaţi. Tipa are o idee fixă în care noi ne vom preface că credem.

BIJU : Șefule, glumești ?

TRAULICĂ : Deloc.

BIJU : Păi nu ziceai mata că chestia e o tîmpenie ce nu s-a pomenit ?

TRAULICĂ : Ideea e, într-adevăr, o tîmpenie, dar asta n-are nici o importanță. După ce terminăm afacerea, vreau să fug puțin cu ea în lume. *(Emoționat.)* Nu mi-a plăcut în viața mea atît de mult o ființă. Cred c-am făcut febră.

ALFONS : Cezar a avut o vorbă : introdu o femeie într-un regiment de viteji și aceștia vor fi învinși de un cîrd de gîște.

TRAULICĂ : Cezar, cu obiceiurile lui binecunoscute, nu avea nici un drept să calomnieze femeile.

ALFONS : E clar, deci : o oprim printre noi. Îi facem și parte la bani ?

TRAULICĂ : Nici vorbă. Ea nu trebuie să știe cu ce ne ocupăm aici. Ea trebuie să ne creadă fantome.

ZOGLU : Eu sînt de acord să mă și cerceteze, nu mi-e frică, am fost donator de sînge, dar să nu mă dezbrace, că mi-e rușine.

TRAULICĂ : Va fi vorba de o cercetare psihică, nu fizică, prietene.

BIJU : Dar un pic de băşcălie putem face de ea, ca să ne distrăm și noi ?

TRAULICĂ : Firește, dar nu într-atît încît să-și dea seama că o ironizăm. Să creadă că o luăm în serios.

ALFONS : Dar nu-ți dai seama că e nebună ?

TRAULICĂ : Rămîne de văzut. Să nu pierdem vremea. Care e situația pictorului ? S-a trezit ? Vreau să discut cu el. Trebuie să-l punem la treabă de urgență.

BIJU : Îl aduc eu imediat. *(Nu are timp să iasă, pentru că apare Florica, cu un zîmbet dezarmant pe față. Și-a adus cu ea bagajul, din care scoate un mic magnetofon, un caiet și un stilou.)* A venit nebuna !

FLORICA : Credeți că pot să-mi încep activitatea ? Dacă, firește, nu vă deranjez.

TRAULICĂ : Dimpotrivă, ne face plăcere, scumpă și drăgălașă domnișoară.

FLORICA : Atunci, doamnă fantomă...

TRAULICĂ : În primul rînd, frumoasă domniță, eu nu sînt doamnă.

FLORICA : Pardon. Vă rog să mă iertați. Sînteți o stafie masculină ? Adică, în timpul vieții ați fost bărbat ?

TRAULICĂ : Bărbat, desigur, și încă ce bărbat.

FLORICA : Vă rog să mă iertați dacă v-am jignit numindu-vă doamnă, dar, din literatura de specialitate pe care am citit-o eu, știam că fantomele sînt asexuate.

ALFONS *(către Traulică, confidențial)* : Nu cumva ne ironizează ?

BIJU : Atît i-ar trebui !

TRAULICĂ *(către Florica)* : Dar ce fel de literatură de specialitate ai citit tu, simpatică ființă vie ?

FLORICA : Vai, domnule, am citit foarte multe, dar nu știu dacă ați auzit dumneavoastră de ele. Cunoașteți, de pildă, *Little dictionary about ghosts and their custome*, în traducere liberă „Mic tratat despre fantome și obiceiurile lor", scris de către sir Oliver Tracy Carton și publicat la Londra în 1587 ? Sau cartea intitulată *Nomenclatorul aproape complet al stafiilor de pe teritoriul marelui imperiu britanic, cu 12 hărți colorate ale stabilimentelor și ruinelor unde sălășluiesc*, întocmit de către marele fantomolog al vremii, baronul John J. Williams ? Savantul german Fritz Weismüller susține, de pildă, în lucrarea sa *Încercare de explicare psihoștiințifică a apariției fantomelor în castelele medievale din landul Bavariei*, cu care, dealtfel, a concurat la Premiul Nobel pe anul 1893 — fără succes, din nefericire — că toate fantomele bărbați au un comportament specific feminin, adică mișcări grațioase și glasuri de soprane.

BIJU *(către Alfons, în șoaptă)* : Hai că e dată naibii de deșteaptă. Îi merge mintea ca focul.

TRAULICĂ *(către Alfons)* : E bine informată. *(Către Florica.)* Cred că savantul german avea oarecum dreptate, scumpă duduie, atunci cînd se referea la fantomele de origine nemțească. Situația fantomelor din Balcani este însă specifică. În sensul că toate sînt bărbați și se comportă ca atare.

FLORICA : Domnule, mi-ați comunicat un detaliu extrem de important și vă mulțumesc pentru amabilitatea cu care întreţineţi această conversație foarte plăcută. Mă bucur că întîlnesc printre aceste ruine strămoșești cîteva fantome cu un comportament civilizat, elegant și cavaleresc.

TRAULICĂ : Domnișoară, vă mulțumesc pentru frumoasele cuvinte ce ne-ați adresat, vă rog să luați loc și să vă începeți activitatea.

BIJU *(către Alfons)* : Mai înainte zicea că-i grăbit și acuma se pune pe taifas.

TRAULICĂ *(către Florica)* : Scuzați-ne pentru acele mici și nevinovate exhibiţii cu care v-am primit, dar nu știam că avem de-a face cu o persoană atît de pașnică și simpatică.

FLORICA : Domnule fantomă... Sper că pot să mă exprim așa ?

TRAULICĂ : Vă rog.

FLORICA : Din cîte îmi dau seama, am plăcerea să vorbesc chiar cu căpetenia.

TRAULICĂ *(măgulit)* : Domnișoară, nu v-ați înșelat. Aceste duhuri neliniștite, care bîntuie jilavele ruine ce le vedeţi, sînt în subordinea mea. Am fost cavaler, iar ei castelanii mei.

FLORICA : Cam în ce perioadă, dacă sînteţi amabil ?

TRAULICĂ : Evul mediu. Secolul paișpe și jumătatea lui cinșpe.

FLORICA *(își notează totul)* : Iertaţi-mă, domnule fantomă, că insist : de ce ați devenit stafie ? Vă întreb, deoarece știu din literatura parcursă că aceasta se întîmplă numai cu persoanele care au asupra lor un mare păcat sau un mare blestem.

TRAULICĂ : Domnișoară, n-am de ce să mă feresc de dumneata : mi-am ucis soţia și de aici mi se trage. Tocmai plecasem într-o cruciadă de șase ani și șase luni, cu confiscarea averii, pentru ca la întoarcere s-o găsesc gravidă în luna a opta, deși o ferecasem cu o dublă centură de castitate.

FLORICA : Și ea ce v-a răspuns ?

TRAULICĂ : Pretindea că a fost violată în somn de către un spărgător de lacăte profesionist, ceea ce este

exclus, deoarece lacătul era cu cifru, iar cifrul îl știam numai eu. În plus, dar asta rămîne între noi, am găsit pe centură urme de sudură autogenă.

FLORICA : Și ?

TRAULICĂ : Am invitat-o în lift, am urcat împreună pînă în turnul cel mai înalt al castelului...

FLORICA : Dar încă de pe atunci existau lifturi ?

TRAULICĂ : Da, dar nu electrice. Erau acționate fie manual, fie cu piciorul. Deci, am urcat-o pînă în turn, i-am atras atenția asupra peisajului, după care i-am dat un brînci în văzduh.

FLORICA : Iar ea v-a blestemat.

TRAULICĂ : Nu ea, mă-sa. Pretindea despăgubiri. Află că n-a scos de la mine nici cinci lei.

FLORICA : Nici nu merita, din moment ce nu a vegheat asupra castității fiicei sale. *(Către Biju :)* Dar pe dumneata, domnule fantomă, cine te-a blestemat ?

BIJU *(derutat)* : Tot un cavaler... O chestie cu un duel, pac-pac, l-am lichidat...

FLORICA : Cu sabia ?

BIJU : Nu. Cu zarurile. Am dat șase-șase de cinci ori la rînd, și el mi-a zis : „Dacă dai și-a șasea oară, îmi mănînc bocancul."

FLORICA : Și ?

BIJU : Am dat. N-a avut noroc, l-a mîncat și a murit. Era om de onoare. Doctorul a zis c-a murit din cauza blachieurilor, altfel n-ar fi avut nici pe dracu. Mi-a părut rău de Gigi, c-așa îl chema, era un cavaler tare cumsecade și de suflet, îmi dădea mereu din arpacașul lui.

FLORICA : Asta a fost tot în timpul cruciadelor ?

BIJU *(derutat)* : Da. În postul Paștelui, mai precis. A doua zi a fost bombardamentul de la 4 aprilie.

FLORICA *(către Alfons)* : Dar dumneata ?

ALFONS : Pe mine m-a blestemat logodnica. În perioada aceea mă oprisem la meseria de globtrotter și trubadur, m-am dus la curtea ei să-i cer mîna, iar taică-su, împăratul Mazăre — deoarece era un mare cultivator de legume proaspete — m-a pus la probă. Zice : „să-mi cînți ceva frumos, dar nu folk, că fac uriticarie". Iar eu, cum nu prea aveam glas și

nu știam altceva, i-am cîntat *Împărat și proletar* solo muzicuță, voce și chitară, drept pentru care am fost aruncat în groapa cu lei. Era acolo și sfîntul Daniil, Dumnezeu să-l ierte, ne-au îngropat ciolan lîngă ciolan, drept pentru care mi-a promis că mă ia alături de el în calendar, dar nu s-a ținut de cuvînt. Știți cum sînt sfinții, promit multe...

FLORICA : Mie-mi spuneți ?! Pe mine toți vor să mă ia în rai...

BIJU : Cred și eu.

FLORICA *(către Traulică)* : Atunci, știm în linii mari care au fost cauzele pentru care ați devenit fantome. Nu ne mai trebuie decît să insistăm un pic asupra comportamentului specific, asupra reacției psihice și a relației cu mediul ambiant.

ZOGLU : Asta ne ia cu vorba și ne ține de la mînă.

TRAULICĂ : Nici chiar așa. *(Către Florica.)* Scumpă duduie, sigur că noi am fi dispuși să vă stăm la dispoziție oricît.

FLORICA : Mai ales că pentru dumneavoastră timpul nici nu mai contează, fiind deja intrați în eternitate...

TRAULICĂ : Eternitate, eternitate, desigur, dar, pentru moment, avem unele treburi care ne presează. Așa că, Bijule, te duci dincolo cu duduia și te lași cercetat cît dorește dînsa, pentru că acum eu o să am o discuție foarte importantă. *(Către Zoglu.)* Adu pictorul ! *(Biju și Florica se retrag în fundul sălii, unde cei doi au o discuție care se înregistrează pe magnetofon.)*

FLORICA : Pentru început, cîteva date biografice strict formale : data nașterii, locul nașterii, numele părinților, studii, preferințe, înclinații, boli din copilărie. Îmi trebuie pentru fișă.

BIJU *(năucit, către Traulică)* : Șefule, m-a luat tare, ce răspund ?

TRAULICĂ : Zi ce-ți trece prin cap, dar în așa fel încît să nu priceapă nimic.

BIJU *(către Florica)* : Păi... uitați care-i situația : eu m-am născut într-o zi, pe la prînz, mai precis la două și douăspe minute. Anul l-am uitat.

FLORICA : Ce ciudat !
BIJU : Da. Nici mama nu-l ştia. Dealtfel era anulfnlxeA
FLORICA : Nici nu-i de mirare. Obscurantismul Evului mediu. Beznă intelectuală.
BIJU : Da. Era ceva groaznic. Erau perioade cînd nu ţi vedeai nici mîna de atîta obscurantism. Din cauza asta eu nici nu m-am dus la şcoală cînd eram mic. M-am dus cînd eram mare, direct la aia de corec ţie. Cînd am terminat-o şi-am trecut la treapta cea laltă, m-am întîlnit cu tata în acelaşi an la studii, numai că el trebuia să le facă pe viaţă. Se cheri vase pe mama, săraca. În rest, ce să vă mă spun, am avut o viaţă grea. Nici nu merită să vă ocupaţi de mine. Am două neveste şi trei copii care şi acuma mă caută pentru pensie alimentară. V o spun ca la un frate : ferească sfîntul să încapi pe mîna unui copil flămînd de pensie. Uitaţi semnul acesta : ar putea cineva să creadă că e dintr un pumn de şoim al patriei ?!
TRAULICĂ *(către Pictor, care e şi el în uniformă de stafie şi pe care l-a adus Zoglu)* : Tinere, ia loc Avem de vorbit o chestiune serioasă. Aş zice chiar mai mult : de viaţă şi de moarte.
PICTORUL *(care, între timp, a revenit la normal)* : Dom nule — nu vă ştiu numele şi nici nu mă interesează — acum aflu că am fost adus aici prin mij loace brutale, incalificabile şi total împotriva voin ţei mele. Protestez vehement şi oficial.
TRAULICĂ : Dumneata eşti liber să protestezi cum vrei oficial, neoficial sau particular, asta nu mă intere sează. Eu vreau să ştiu un singur lucru : poţi mi-l faci pe Bălcescu pînă maximum mîine di mineaţă ? Fără mofturi şi abstracţionisme, că sînt grăbit. *(Se apropie şi-l bate pe umăr, prietenos.)* La treaba asta ieşi cu o sută de mii curaţi. *(Alfons se sperie, auzind de sumă, dar Traulică îi face semn cu ochiul, liniştindu-l.)* Ţi-i pun într-o sacoşă, plec şi nici măcar nu ne saluţi, nu ne cunoşti, nu te cu noaştem. *(Pictorul tace.)* Mă uit atent la dumneata şi nu ştiu de ce, simt că ai nevoie de bani. O mică şinuţă, o vilişoară. Simt eu că ai nevoie. Poate ca

unde ești blond și ai ochi albaștri. Ce zici ? Te apuci de lucru ? Zi da sau nu.

PICTORUL : Domnule, mă confundați. Conștiința mea de artist mă împiedică să comit asemenea fapte abominabile. M-ați confundat.

TRAULICĂ : Chiar așa ?

PICTORUL : Nu veți reuși să mă intimidați prin nici un fel de mijloace.

ALFONS : Auzi ! Nu vrea bani... E nebun !

TRAULICĂ *(ironic, stăpînindu-și enervarea)* : Tinere, nu fii atît de vehement. Nu te pronunța definitiv de la primul contact. Aici nu ești la uniunea voastră de creație, unde te dai geniu și-ți faci de cap — că știm totul, avem fișa dumitale completă. Nu-mi face mie pe maestrul și pe incoruptibilul, că nu ține. Îți dai seama că nu te-am cărat pînă aici în spinare ca să ratăm o treabă atît de serioasă. Avem nevoie de serviciile și talentul dumitale.

PICTORUL : Domnule, mă consider jignit și, din acest moment, refuz orice discuție. Îmi produceți greață.

TRAULICĂ *(îl apucă de guler, violent)* : Auzi ? În fața mea să nu ridici tonul ! Tu ești un pîrlit de pictor, iar eu sînt cine sînt ! Pe vremuri, artiști ca tine își făceau cămăși din fețe de mese și serveau noaptea ca picoli. Numai eu țineam cîte patru-cinci pe mîncare și pe băutură, ca să-mi spună bancuri și să-mi zică „maestre". *(Pictorul tace.)* Hai, nu te sclifosi. *(Brusc, Traulică îl lovește peste față. Pictorul vrea să riposteze, dar Alfons sare asupra lui și-l imobilizează. Traulică scoate pistolul.)* Domnule pictor, liniștește-te. Nu ai decît două soluții : ori lucrezi, ori te lichidez !

PICTORUL *(decis)* : Nu lucrez !

TRAULICĂ : Spune-ți rugăciunea. *(Îndreaptă pistolul spre el.)*

FLORICA *(vine în aceeași clipă lîngă Traulică)* : Stimată căpetenie, iertați-mă că vă deranjez, dar nu înțeleg aproape nimic din ceea ce-mi spune fantoma pe care ați binevoit să mi-o puneți la dispoziție. În timpul vieții a fost cumva arierat mintal ?

TRAULICĂ : Da, se pare că nu l-a dat mintea afară din casă.
FLORICA *(arată spre Pictor)* : Această tînără fantomă îmi inspiră mai multă încredere. Aș putea s-o interoghez cîteva minute ?
TRAULICĂ : Din păcate nu, pentru că pe această tînără și obraznică fantomă tocmai o luasem eu la refec.
FLORICA : A comis ceva necuviincios ?
TRAULICĂ : Da, extrem de necuviincios. Nu se supune ordinelor mele de căpetenie. Or, eu nu știu multe și o trimit imediat pe lumea cealaltă.
FLORICA : Adică înapoi de unde-a plecat ? Puteți așa ceva ?
TRAULICĂ : Nu de unde-a plecat, dar, în orice caz, dincolo.
FLORICA : Ar fi păcat. E prea simpatic. *(Către Pictor.)* Tinere, de ce nu te cumințești ?
ZOGLU : Să se pună pe treabă !
FLORICA : Exact. De ce nu te pui dumneata pe treabă ? *(Îi zîmbește cu drăgălășenie și semnificație.)* Hai, fii harnic. Muncește. Te rog eu frumos.
ALFONS : Altfel, întoarcem foaia.
PICTORUL *(convins de îndemnul Floricăi)* : Bine. Aduceți-mi ce trebuie pentru lucru. După ce termin treaba voi fi eliberat imediat ?
TRAULICĂ : Bineînțeles. Puneți-i o masă acolo. *(Către Alfons.)* Îl vei supraveghea tot timpul, personal. *(Către Biju și Zoglu.)* Voi veniți cu mine. *(Cei trei ies. Alfons așază o masă într-un colț al încăperii. Pe masă se află ustensilele necesare. Pictorul se apucă de lucru.)*
FLORICA *(venind lîngă Alfons)* : Prietene, vocea dumitale îmi e cunoscută, dar nu știu de unde. Nu cumva noi doi ne-am văzut recent ?
ALFONS : Exclus. Eu sînt plecat demult de pe lumea cealaltă. Poate au trecut de-atunci sute de ani.
FLORICA : N-ați fost cumva valetul castelului ?
ALFONS : Nu. Poate fratele meu. Profesia mea a fost prin excelență culturală. Am început ca scriitor compilator.
FLORICA : Serios ? Pe cine compilați ?

ALFONS : Pe clasici. Mai ales pe Shakespeare — poate aţi auzit de el — i-am rescris piesele de cinci ori, inclusiv sonetele, din care am făcut scheciuri de estradă şi texte de muzică uşoară. Meseria era foarte rentabilă, pînă cînd m-a prins un clasic în viaţă căruia îi transformasem un roman social în epigrame, de m-a bătut cu bastonul în piaţa publică. Pe urmă m-am făcut pictor nonfigurativ, dar în particular lucram icoane pe sticlă, le învecheam prin afumare şi le vindeam pe valută. Pînă cînd, într-o zi, au venit doi realişti în civil şi m-au săltat. Ca să scap, am intrat într-o orchestră şi-am încercat să trec graniţa ascuns în contrabas. N-a ţinut şi m-am făcut actor la un teatru de provincie. Talent n-aveam, dar în schimb eram alcoolic şi recitam versuri de cîrciumă contra consumaţie achitată. După primul rol m-au dat afară : jucam pe Hamlet şi-am confundat-o pe Ofelia cu Desdemona, îi ceream mereu batista, ea mi-a dat-o, mi-am şters nasul cu ea, după care i-am zis să se ducă la Agapia şi i-am dat un brînci de-a ajuns în fosă. Tipa era nevasta unui ştab local, m-a fugărit ăla cu pompierii şi paza civilă de mi-au mers fulgii. *(Către Pictor.)* Dă-i bătaie, tinere, dă-i bătaie ! *(Către Florica.)* În cele din urmă, am devenit pensionar de stat.

FLORICA : Pensionar de boală ?

ALFONS : Firește.

FLORICA : Ce boală v-aţi ales ?

ALFONS : O boală intelectuală. „Cum văd muncă fizică, cum fac bubuliţe“, le-am zis. „Să le vedem şi noi“, au zis ei. „Nu, că mi-apar doar pe dinăuntru“, am zis eu.

FLORICA : Şi ? Ce-a zis comisia ?

ALFONS : A rămas cu gura căscată şi m-a declarat invalid categoria întîia. N-a avut încotro.

FLORICA : Normal. *(Alfons se duce către Pictor, pe care îl urmărește cum lucrează.)*

TRAULICĂ *(intră urmat de Biju și Zoglu ; către Alfons, confidențial)* : Am făcut un control sever prin împrejurimi. Totul e în regulă. Cum merge băiatul ?

ALFONS : Excelent.
TRAULICĂ *(cercetează macheta)* : Într-adevăr, excelent. Tinere, ești un mare talent. Cred că vom colabora și pe viitor împreună. *(Către ceilalți trei, confidențial.)* După ce termină suta, îl punem să facă și una de cincizeci, și gata.
BIJU : Adică cum „gata“ ?
TRAULICĂ : Un glonte în ceafă și-l dăm la vulturi. Biju, du-te în turn și stai de pază. Dacă îl vezi venind pe domnul Tache Zmeu, mă anunți imediat, ca să-l primim cuviincios.
BIJU : Și cum îl recunosc ?
TRAULICĂ : E de statură potrivită, poartă ochelari cu lentile albastre și o pălărie verde vînătorească cu pană de păun. El o să te întrebe : „Dom-le, pe aici sînt mistreți ?“ Iar tu o să-i răspunzi : „Și mistreți și mistrețe, poftiți, vă rog“. După care îl saluți cuviincios și-l aduci aici. Ai înțeles ?
BIJU : Am înțeles.
TRAULICĂ : Du-te ! *(Biju iese.)*
ALFONS *(în șoaptă)* : Șefule, n-ar fi cazul să-i verificăm nițel bagajele individei ?
TRAULICĂ : Le-am verificat. Nimic suspect.
ALFONS : Poate ar fi bine să-i căutăm și prin poșetă.
TRAULICĂ : De ce ?
ALFONS : Nu știu de ce, dar am o presimțire. Mi se bate un ochi și-mi țiuie o ureche.
TRAULICĂ *(către Zoglu)* : Ia-i poșeta și ad-o aici.
(Zoglu se duce, smulge poșeta Floricăi și i-o dă lui Traulică. Acesta caută prin ea. Moment de suspans.) Nu e nimic. *(Către Alfons.)* Ți s-a părut ceva suspect ?
ALFONS : Nu.
TRAULICĂ : A vorbit cu Pictorul ?
ALFONS : Nu, că era departe.
TRAULICĂ : S-o controlăm și mai amănunțit. *(Se apropie de Florica.)* Dezbracă-te !
FLORICA : Poftim ?
TRAULICĂ : Scoate-ți îmbrăcămintea. Nu c-am fi curioși să-ți vedem trupul. Pe noi, ca stafii, nu ne mai interesează cele pămînteşti.

FLORICA *(candidă)* : Îmi cereți un lucru imposibil.
TRAULICĂ *(nervos)* : Nu chiar așa de imposibil. *(Cu un gest brutal îi sfîșie bluza. Florica nu reacționează. Traulică îi vede medalionul de la gît și i-l smulge.)* Ia să vedem ce e cu acest medalion. Nu cumva e tranzistorizat ? *(Îl pipăie, îl ascultă, apoi i-l dă lui Alfons.)* Ce zici ?
ALFONS *(îl studiază)* : Din păcate, tehnica mă depășește din toate punctele de vedere.
TRAULICĂ *(confidențial)* : Oricum, ar fi trebuit să scăpăm de ea. Am făcut o imprudență. Ce zici ?
ALFONS : Să termine pictorul macheta. Să nu facem zgomot de două ori. Deși...
TRAULICĂ : Ce-ai vrut să spui ?
ALFONS : Tipa nu poate fi de-a lor. E prea nostimă și candidă.
TRAULICĂ : Atunci de ce bagi groaza în mine inutil ?
ALFONS : Scuză-mă.
TRAULICĂ *(către pictor, studiind macheta peste umărul lui)* : Așa, tinere, așa. Minunat lucrezi. Dacă te-ar vedea Bălcescu cum l-ai pictat, ți-ar comanda și el o copie. *(Către Alfons.)* Poate dă Dumnezeu și mîine începem producția. *(Confidențial.)* Mai am un kil de hîrtie în plus. Asta numai pentru noi doi.
ZOGLU : Șefule, eu lucrez două schimburi la rînd.
TRAULICĂ : Poimîine putem fi gata.
ZOGLU : Pe urmă ce facem ?
TRAULICĂ : Fiecare unde vede cu ochii. Bineînțeles, cu indicațiile cuvenite. În sensul că n-o să începem să aruncăm cu bani în dreapta și-n stînga, să ne dăm în petic.
ZOGLU : Eu îi depun la CEC.
TRAULICĂ : Înseamnă că ești idiot. Asta e ca și cum te-ai arunca direct în gura lupului. Banii trebuie cheltuiți toți, în aceeași zi, și în diferite orașe. Cumpărăm lucruri cu banii noștri, le vindem și luăm pe ele bani buni. Cînd descoperă ei șmecheria, e tîrziu. Ați înțeles care e tehnica ?
ALFONS : Excelentă. A cui e ideea ?
TRAULICĂ : Tot a mea.
BIJU *(apare gîfîind)* : A venit !

TRAULICĂ *(emoționat)* : L-ai văzut ?
BIJU : Da. Pălărie verde, cu pană de... Cum îi spune ?
ALFONS : Păun.
BIJU : Exact. Și ochelari albaștri.
TRAULICĂ : Du-te, primește-l, adu-l aici și rămîi de pază ! *(Biju dispare. Către pictor.)* Dă-i bătaie, tinere, dă-i bătaie ! Îți dublez suma.
PICTORUL : Rog să fiu lăsat în pace !
TRAULICĂ : E-n regulă. Nu te mai deranjează nimeni. *(Intră un individ mărunt, îndesat, cu pălărie vînătorească și ochelari de soare. Traulică îl salută deosebit de respectuos.)* Să trăiți, domnu' Tache, bine ați venit.
ALFONS : Vă salut cu respect.
ZOGLU : Sărut mîna !
TRAULICĂ : Drumul a fost greu, desigur, nici nu vă mai întreb. Pînă urci aici, îți iese sufletul de două ori. După cum v-am transmis prin omul meu de legătură, noi am început să punem în practică afacerea chiar din ziua în care am stabilit. Am luat mașina, hîrtia și cernelurile de la persoana indicată, am transportat totul pînă aici... Cum am făcut-o, numai noi știm... Cu spinarea le-am tîrît, pe ploaie și frig...
ALFONS : Cu cîte sacrificii...
TRAULICĂ : În sfîrșit, nu asta contează... Contează că am reușit să ne instalăm aici de minune și în cea mai deplină siguranță. Ideea cu fantomele s-a dovedit splendidă. A mea a fost. La început ne-a umflat rîsul, pe urmă ne-a luat frica, iar apoi ne-am dat seama că e grozavă. Nu ne-a deranjat nimeni. Singurul necaz a fost cu pictorul. Din păcate, prima oară am nimerit unul care era complet lipsit de talent. Abia acum am reușit să punem mîna pe ceea ce ne trebuie : un nume remarcabil, valoare europeană, mînă de aur. Uitați ce sută splendidă face. Mai frumoasă decît cea adevărată. *(Aduce macheta sutei, i-o arată, apoi i-o pune din nou pictorului în față.)* Ne-a promis că pînă mîine e gata. Mîine intrăm în producție. O zi pentru probe,

o zi pentru treabă. Dumneavoastră vă luați partea, ne luăm și noi partea și ne pierdem urmele.

ALFONS : Vom lucra în trei schimburi.

ZOGLU : Eu fac două, că sînt mai proaspăt.

TRAULICĂ : Am uitat să vă prezint pe prietenii mei. Dînsul e Alfons, un colaborator mai vechi. Dumnealui e Zoglu, colaborator mai nou și de nădejde. L-a cărat pe pictor în spinare, trage la manivelă ca o fiară. Dînsul e Biju, băiat valabil. *(O vede pe Florica și se bîlbîie.)* Dînsa e o... turistă... o cunoștință... Ne mai ține de urît... Mai glumim cu dînsa... Ca să ne treacă timpul mai ușor...

ALFONS : O cheamă Florica... E simpatică... Naivă... Nu ne deranjează... *(În aceeași clipă, „medalionul" din mîna lui Alfons începe să scoată semnale scurte și regulate.)*

TRAULICĂ *(speriat)* : Ce-i asta ?

MAIORUL : Permiteți ? *(Ia „medalionul" de la Alfons și îl reglează de la un buton. „Medalionul" emite zgomote neplăcute. Către Florica.)* Ce-i asta ?

FLORICA *(se apropie de Maior)* : Permiteți ? *(Ia „medalionul" și-l reglează. În aceeași clipă se aude un mesaj.)* „Aici Vulturul !" „Rîndunica, răspunde imediat !" *(Florica răspunde.)* „Aici Rîndunica. Am ajuns în cuib". E-n regulă, tovarășe maior.

TRAULICĂ : Care maior ?!

MAIORUL : Eu.

TRAULICĂ : Păi nu sînteți domnul Tache Zmeu ?

MAIORUL : Nu. Eu sînt maiorul Popescu de la Miliție. Vă recomand pe colaboratoarea mea, locotenent Florica Mărășescu.

ALFONS : Hai, zău, lăsați glumele, că nu e cazul.

TRAULICĂ : Nu ne speriați, domnu' Tache, că și-așa...

MAIORUL : Îmi pare rău, dar mă obligați să mă legitimez.

ZOGLU *(îngrozit)* : Fraților, se salvează cine poate ! *(Fuge. Traulică, Alfons și Biju îl urmează. Maiorul rămîne neclintit. Peste cîteva clipe, cei patru se întorc cu coada între picioare.)*

TRAULICĂ : Domnule maior, de ce ne umiliți ? De ce nu ne-ați spus că sîntem înconjurați ?

ZOGLU *(începe să plîngă)*: Ne-au prins! Bijule, de ce m-ai băgat în beleaua asta? Ce-am căutat eu alel? De ce n-am plecat imediat? De ce am fost lacom? De ce nu m-am mulțumit cu puțin? Ce-mi trebuia mie bani mulți și falși?

ALFONS: Alo! Nu te da în stambă! *(Demn.)* Domnule maior, cu stimă. Domnișoară locotenent, omagiile mele.

FLORICA: Multumesc.

ALFONS: Grozav ne-ați păcălit. M-ați trișat pînă și pe mine, care sînt maestru în farse și înscenări. De ce nu v-ați făcut actriță?

FLORICA: Am încercat. Mi s-a spus că n-am talent.

ALFONS: Ticăloșii! La fel mi-au spus și mie! *(Către Traulică.)* Ce zici? Nu-i așa că ne-a păcălit nemaipomenit? *(Rîde de se prăpădește.)*

TRAULICĂ *(printre dinți)*: Idiotule!

MAIORUL *(către Pictor, care lucrează în continuare, de zor)*: Maestre, nu mai e nevoie să vă chinuiți.

PICTORUL: Vă mulțumesc, tovarășe maior, dar nu cumva vă imaginați că le aduceam vreun serviciu... Uitați, Bălcescu pictat de mine e blond. Banii ar fi fost descoperiți imediat.

MAIORUL: Eram, oricum, pe urmele lor. Ne-a îngrijorat însă foarte mult dispariția dumneavoastră. Nu știam încotro s-o pornim. Această tînără locotenent a fost prima care a făcut legătura. Să-i mulțumiți.

PICTORUL *(către Florica)*: Îndatorat.

MAIORUL: Familia dumneavoastră a fost deja anunțată că sînteți sănătos.

PICTORUL: Mulțumesc.

MAIORUL *(către Traulică)*: Mi se pare că noi doi ne cunoaștem.

TRAULICĂ: Desigur, domnule maior. Am mai avut de-a face de două ori. Întotdeauna ați fost o persoană politicoasă.

MAIORUL: Ideea cu fantomele vă aparține? Este excelentă.

TRAULICĂ: Nu e singura mea idee excelentă, domnule maior. Din păcate, nu am condiții să le aplic. Restul, adică materialele, aparțin domnului Tache-

Zmeu. Eu eram cu execuția. Știți, uneori îmi place să mă joc, să-mi pun fantezia la lucru, să nu mă plafonez.

MAIORUL : Firește.

TRAULICĂ : De fapt, eu nu am nici un amestec. Domnul Tache Zmeu mi-a dat această comandă, iar eu urma s-o execut contra cost. Cum încă n-am executat nimic, cred că sînt nevinovat, nu ?

MAIORUL : Asta-i treaba justiției. Datoria noastră a fost să vă descoperim. Ne puteți ajuta să-l găsim pe domnul Tache Zmeu ?

TRAULICĂ : Din păcate, nu l-am cunoscut decît o singură dată, și atunci într-o penumbră puternică. Știm că poartă ochelari de soare. Și că e teribil de lacom. Vrea să ne ia jumătate. Noi să muncim și el să ia pe degeaba. Exploatare curată !

FLORICA : Dacă nu mă înșel, era așteptat aici.

TRAULICĂ : Da, în principiu...

MAIORUL : Atunci, o să-l așteptăm. Nu ne grăbim.

BIJU : Vine precis. Mi-a spus mie. *(Către Zoglu.)* Adică el de ce să scape ?

TRAULICĂ *(către Florica)* : Domnișoară, sînt bătrîn și s-ar putea ca nu peste mult timp să devin fantomă cu adevărat și să mă întorc tot aici. Îmi plac aceste ruine pitorești. Promite-mi că vei veni din cînd în cînd să mă vezi. La rîndul meu, îți promit un capitol întreg în memoriile mele.

FLORICA : Mă onorați prea mult.

TRAULICĂ : Încîntat.

ALFONS *(către maior, confidențial)* : Nu vă luați după el. E un impostor și un mitoman. Ideea cu fantomele nu e a lui. Eu am descoperit-o, într-un film italian.

ZOGLU : Domnule maior, soția mea știe că sînt plecat la Tușnad pentru niște băi împotriva reumatismului. Spuneți-i, vă rog, că mai rămîn pentru cîteva cure. Cam cîte credeți că vor fi ?

MAIORUL : Știu și eu ?! Depinde cît de repede vă vindecați.

ZOGLU : Am carne bună.

(Intră Tache Zmeu, bătrîn, mic, sfrijit, ramolit, cu un geamantan în mînă. Poartă ochelari, e miop.)

TACHE ZMEU *(nervos)* : Eu sînt vrăbiuța, am venit după mistreți. *(Se așază, istovit.)* Fiv-ar muntele al dracului să vă fie ! Dacă știam că e așa de abrupt și de nenorocit, nu veneam aici nici cărat în spinare. Numai pietre și iar pietre. Uite, m-am și julit... N-aveți mai multă lumină, că nu vă văd bine... *(Nu-i răspunde nimeni. Biju încearcă să-i facă semne din spatele maiorului, dar Tache nu înțelege nimic.)* E gata marfa ? Că sînt grăbit. Care dintre voi e șeful ? *(Îl apucă pe maior de piept.)* Dumneata ? *(Biju și ceilalți îi fac semne desperate.)* Unde e marfa ? Unde sînt banii ? Ce-ați făcut pînă acum, escrocilor ? *(Se repede către Zoglu și-l lovește cu pumnii, isteric.)* Unde sînt banii mei ? De ce nu răspundeți ? Eu n-am timp să aștept ! V-am dat de toate ; v-am dat mașină, v-am dat cerneală, hîrtie, v-am făcut bogați ! Unde sînt banii ? Vreau partea mea ! Mi-ați furat banii ! *(Plînge.)* Hoților! Unde e ăla, cum îl cheamă — Traulică ? Unde ești, banditule ? Te ucid cu bastonul ! Mi-ai fost recomandat ca om de încredere, ca om de bază. Ce-ai făcut pînă acum ? Unde sînt banii mei, jefuitorule ? Unde e mașina ? Dați-mi mașina înapoi, că mă descurc singur, așa bătrîn cum sînt. Mașina mea, lăsată de tata, săracu, care nici n-a apucat s-o folosească și care mi-a zis : „măcar tu să te umpli de bani“, că pînă acum ba n-am avut hîrtie, ba n-am avut cerneluri. Unde e mașina, banditule ?

TRAULICĂ *(enervat)* : Gata ! Ajunge ! Nu mai țipa ! Du-te dracului !

TACHE ZMEU *(sare în picioare)* : Unde să mă duc ?! *(Îl vede îmbrăcat în uniformă de fantomă și se sperie cumplit.)* E fantomă ! *(Țipă și fuge. Îi vede și pe ceilalți îmbrăcați în alb, se sperie și mai cumplit. Îl descoperă pe maior civil și se refugiază în brațele lui, speriat de moarte.)* Domnule, văd că dumneata arăți normal. Salvează-mă !

MAIORUL : Fiți fără grijă. Vă salvez.
TACHE ZMEU : Mulțumesc. Cred că am fost indus în eroare și am ajuns în altă parte. M-a înșelat harta. Am ajuns la stafii.
MAIORUL : Dar unde-ați vrut să ajungeți ?
TACHE ZMEU : E vorba de-o afacere cu bani. Bani mulți. Dacă mă conduci pînă acolo, îți dau o sacoșă de sute. Vrei ? Nu cred că e departe. Trebuie să fie pe-aproape. Ajută-mă, dragul meu... Am aici, undeva, prin împrejurimi, o afacere di granda. Partea mea e acest geamantan cu sute. Îți dau jumătate. Vii ?
MAIORUL : Eu nu, dar vă dau un băiat care vă va conduce. *(Face un semn și apare un tînăr civil.)* Condu-l pe dînsul.
TACHE *(își ia geamantanul și pleacă agățat de brațul tînărului milițian civil)* : Mulțumesc, tinere. Ești foarte amabil. Am să-ți dau o sacoșă cu sute. *(Ies.)*
TRAULICĂ : Ați văzut, domnule maior, cine e capul afacerii ? Noi am fost, pur și simplu, niște executanți.
ALFONS : Vina noastră e atît de mică...
BIJU : Eu nici n-am apucat să dau la manivelă.
ZOGLU : Eu am cărat un om în spinare. Habar n-am cine era. Putea să fie și un sac cu cartofi...
MAIORUL : Din păcate, noi n-avem nici o putere. Vă descurcați cu justiția. Datoria noastră a fost să vă prindem.
TRAULICĂ : Felicitări. Ați lucrat foarte elegant, foarte curat și civilizat.
MAIORUL : Mulțumim pentru aprecieri. Puteți pleca. Doi cîte doi. Afară sînteți așteptați. *(Cei patru ies salutînd respectuoși. Către Florica.)* Îmi pare rău că, în loc să te felicit, va trebui să te sancționez. De ce ai intrat în cuibul lor fără aprobarea mea ? Puteai s-o pățești !
FLORICA : Tovarășe maior, permiteți să raportez. Indivizii au încercat să mă sperie cu o poveste atît de aiuristică, încît n-am rezistat : le-am dat și eu o lecție. Adică noi nu avem dreptul la fantezie și umor ?

MAIORUL : Apropo : de ce nu te-ai făcut dumneata actriță, dacă ai atîta imaginație și talent ?

FLORICA : Tovarășe maior, am încercat doi ani la rînd la institutul de teatru, fără succes. M-am dus apoi la un actor celebru, pe care l-am întrebat : „Maestre, ce trebuie să facă un tînăr pentru a intra la acest institut ?“ La care el știți ce mi-a răspuns ? „Nu știu ce trebuie să facă un tînăr, știu ce trebuie să facă o tînără“. Și atunci am intrat la școala de ofițeri de miliție. Am fost șefă de promoție.

MAIORUL : Felicitări. Dar n-am înțeles ce-ai vrut dumneata să insinuezi mai înainte : că în institutele noastre de învățămînt superior se intră prin mijloace necinstite ? În cazul acesta va trebui să le combat.

FLORICA : Mă refeream la trecut, tovarășe maior.

MAIORUL : Așa da. Hai să mergem. *(O ia înainte)*

FLORICA *(fără cochetărie)* : Tovarășe maior, n-o luați înainte, că mi-e frică !

MAIORUL : Frică ? De cine ?

FLORICA : De fantome. Dacă există cu adevărat ? N-ați citit ce scriu ziarele ? Că într-un castel din Scoția... *(Ies împreună.)*

CORTINA